

[Statsministeren.]

sionerne til de ældre og invaliderne gennem en almindelig tillægspension, som også gradvis skal give en meget klækkelig forøgelse til de nuværende folkepensionister. Arbejdsløshedsforsikringen skal udbygges til en virkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi stod midt i gennemførelsen af den store skattereform, som skulle give os kildeskatten om et år. Bevirker denne situation, at denne reform forsinkes, falder ansvaret på de medlemmer af SF, som bringer regeringen til fald, men det er vor faste beslutning at føre denne sag igennem. Der skal gennemføres en jordlovgivning, som kan bremse de store prisstigninger og fjerne de urimelige kapitalgevinster på byggegrunde. De fem SFeres aktion vil vel desværre også sinke dette arbejde, men problemerne skal løses.

Devalueringen og de forslag, vi behandler i dag, er forslag til en saglig, stærk og effektiv indsats for at klare de opgaver, det danske samfund er stillet over for. Hvis et flertal i folketinget ikke vil være med til at gøre denne indsats, må vi lade vælgerne fælde dommen.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard: For at diskussionen ikke skal komme til at gå videre på et galt grundlag, vil jeg gerne nu sige til statsministeren, der mente, at jeg skulle have sagt, at forhandlingerne mellem socialdemokratiet og SF ikke tålte dagens lys, at sådan har jeg ikke udtalt mig. Jeg har end ikke været inde på, om de ved en eventuel opklaring kunne tåle dagens lys, men statsministeren og jeg må jo i hvert fald være enige om, at de først nu har set dagens lys.

I øvrigt er jeg selvfølgelig nødt til at gemme mine bemærkninger til statsministeren, til jeg skal have ordet i ordførernes rækkefølge, men én ting må jeg sige, også for at debatten ikke skal komme til at gå videre på et skævt grundlag: hvorfor drager statsministeren nu ind som en argumentation imod mig, at vi tidligere har indført bundne opsparinger, når statsministeren ved, at vores argumentation i dag går på, at vi vil ikke være med til i skattelovgivningen at sætte skel efter erhvervsgrupper, men alene efter økonomiske indtægts-

grupper? Og den regel fulgte vi, så længe det radikale venstre var med i regeringen. Det anskueliggør måske også, hvad det er for en forskel, der består mellem dengang og nu.

Finansministeren (Grünbaum): Ja, jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til de enkelte ordførere for partierne.

Først til hr. Henry Christensen, som jo mente, at regeringen hverken havde evner eller mod eller saglighed og desuden førte klassepolitik. Det var jo stærke ting på én gang at anføre imod de to forslag, som vi har til behandling her i dag. Vi har altså ikke mod nok, siger man, i en situation, hvor det da er helt åbenbart, at det, der sker nu, er, at en socialdemokratisk regering prøver på ikke at føre klassepolitik, ikke at føre ensidig politik, men at fremlægge et program til en kortsigtet, kan man sige, en kort politik, en politik, der skal klare devalueringproblemerne inden for den nærmeste årrække på en sådan måde, at der er en rimelig balance i dette. Og det er altså det, forslagene går ud på, og som vi vel nu skal diskutere ikke blot her i dag, men også i den kommende tid rundt omkring.

Jeg mener, det er helt forkert at sige, at det, vi er kommet med her, det er klassepolitik; men det er jo interessant, at dette bliver sagt fra borgerlig side, samtidig med at man fra SFs venstrefløj angriber os lige så skarpt for, at det, vi kommer med her, er noget, der angriber lønmodtagerne i deres velerhvervede rettigheder, deres overenskomstmæssige rettigheder, det er et angreb på arbejderne. Ja, så kan man jo sige, at den borgerlige front og SFs venstrefløj her går arm i arm med forskellig motivering.

Vi mener i hvert fald, at den politik, vi her fremlægger, for mit vedkommende altså engangsskatteforslaget, er vel afbalanceret, netop det modsatte af klassepolitik, helt på linje med den politiske linje, der altid har præget socialdemokratiet fra Staunings tid og før hans tid: at vi skal finde en rimelig balance i de økonomiske love, der skal gennemføres.

Nu siger man, at engangsskatten — og det er sagt ikke blot af hr. Henry Christensen, men også af andre af de ærede ordførere — virker ikke retfærdig, den virker ikke ens i